

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119268837
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119268837.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu K. H. M., F., so sídlom G. XXXX/XXX, XXX XX B., R.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanej T. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. X. XXX, XXX XX M. N., t.č. bytom W. X. X, XXX XX M. N., právne zastúpená advokátom Mgr. Ivan Chvostek, so sídlom Štefánikova 17, 066 01 Humenné, o zaplatenie 11.526,57 Eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 3Csp/143/2019-111 zo dňa 28. septembra 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 3Csp/143/2019-139 zo dňa 20. augusta 2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením v I. vyhovujúcom výroku a v III. výroku o trovách konania.
- II. Odmieťa odvolanie voči II. zamietavému výroku.
- III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením rozhodol tak, že:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 8.455,39,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.455,39,- eur od 10.06.2018 do zaplatenia, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu žalobcu čo do zvyšku zamieťa.

III. Žalobcovi sa priznávajú trovy konania v rozsahu 46 %, ktoré trovy je povinná zaplatiť žalovaná a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 3 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 566 ods. 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 232 ods. 3, 4, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa XX.XX.XXXX E. o spotrebiteľskom úvere - hotovostný a revolvingový úver, predmetom ktorej bolo poskytnutie účelového úveru - časť slúži k úhrade záväzkov s celkovou výškou úveru 9.800,- Eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú aj Úverové podmienky žalobcu. S predloženého splátkového kalendára vyplýva, že žalovaná uhradila celkom 1.344,61 Eur. Listom zo dňa 25.05.2018 označeným ako „Výzva k splateniu celého úveru“ bolo žalovanej oznámené, že je v omeškaní s úhradou záväzkov a zároveň bola vyzvaná na zaplatenie dlžnej čiastky, najneskôr do 15 dní od spísania predmetnej výzvy.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že uzatvorená zmluva medzi stranami je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v zmluve absentuje údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.) a tiež nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.), vo vzťahu ku ktorému uviedol, že pokiaľ samotná zmluva neobsahuje tento údaj nemožno mať zato, že tento nedostatok možno nahraďovať apelnovaním na potenciálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určaniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov, ale je potrebné trvať na tom, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Vzhľadom na uvedené preto dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi tak vzniklo iba právo na zaplatenie nevrátených finančných prostriedkov vo výške 8.455,39 Eur (9.800 - 1.344,61) a čo do zvyšku žalobu zamietol. Keďže žalovaná sa s plnením svojho peňažného záväzku dostala do omeškania, zaviazal ju aj na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej sumy v žalobcom požadovanej výške 5,00% ročne. V tomto prípade nepovolil žalovanej zaplatenie dlhu v splátkach, nakoľko jej právny zástupca neuviedol, akú výšku splátky v súvislosti s majetkovými pomermi žalovanej žiada určiť a aj na otázku, aký rozsudok žiada vo veci vydať v súvislosti s povolením zaplatiť dlh na splátky, zástupca žalovanej konkrétne možnosť zaplatenia dlhu voči žalobcovi neuviedol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že úspech žalobcu predstavuje 73% žalobného nároku, v časti zamietnutého nároku žalobcu bola v konaní úspešná žalovaná. Žalobca tak mal v konaní úspech vo výške 73% a žalovaná vo výške 27%. Po odpočítaní úspechu žalovanej od úspechu žalobcu, vznikol žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 46%.

6. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnila § 365 ods. 1 písm. e), f), g), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietala, že súd prvej inštancie neskúmal povinnosť žalobcu posúdiť s odbornou starostlivosťou jej schopnosť splácať spotrebiteľský úver. Poukázala na to, že vo formulári zmluvy je uvedený zdroj príjmu „dôchodca“ s čistým mesačným príjmom 307,- Eur, pričom výška mesačnej splátky je 184,- Eur. Žalobca však vôbec neskúmal jej výdavky, pričom je evidentné, že pri príjme 307,- Eur je mesačná splátka vo výške 184,48 Eur neadekvátna. Ďalej uviedla, že nie je zrejmé, prečo jej súd prvej inštancie neumožnil splácať eventuality dlh v mesačných splátkach, pretože jej právny zástupca na otázku výšky mesačnej splátky uviedol, že navrhuje najnižšiu možnú, pričom súdu boli jej pomery dobre známe, keďže si z logiky prejednávanej veci mohol urobiť plnohodnotný obraz o jej sociálnom postavení a pyramíde zvláštnych úverov. Rovnako namietala, že súd prvej inštancie neskúmal pravosť a pôvod vlastných žalobcových pohľadávok, ktoré boli konsolidované z úveru jej poskytnutého, pričom takto nepreskúmaný postup s množstvom neznámych nemôže byť podkladom pre spravodlivé rozhodnutie. Navrhla, aby odvolací súd vec spravodlivo posúdil.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej čo do výrokov I. a III. nie je dôvodné a čo do výroku II. je potrebné odmietnuť.

9. V danom prípade nebolo sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa spravuje aj príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

10. Predmet prieskumu odvolacieho súdu, potom vymedzuje uplatnená odvolacia argumentácia odvolateľa. Jednou zo základných náležitostí odvolania (§ 363 C.s.p.) je uvedenie, z akých dôvodov považuje odvolateľ rozhodnutie súdu za nesprávne (odvolacie dôvody), čo možno chápať, ako povinnosť tvrdenia odvolateľa pre odvolacie konanie. Dôvodmi odvolania, ktoré odvolateľ uviedol v odvolaní do uplynutia lehoty na podanie odvolania je potom odvolací súd viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), čo znamená, že existenciu iných odvolacích dôvodov než ktoré uviedol odvolateľ, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nezisťuje a ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, neprihliada nane. Jedinou výnimkou je, ak zistí existenciu väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.), na ktoré odvolací súd prihliada aj vtedy, ak neboli odvolateľom uplatnené. Odvolací súd tiež na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva (§ 373 ods. 1 C.s.p.). Dôvody odvolania môže teda odvolateľ doplniť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

11. Viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 C.s.p.) znamená, že odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania. Odvolateľ teda v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia, ktorým vymedzením sa obmedzuje preskúmovacia právomoc odvolacieho súdu maximálne na dôvody vymedzené v odvolaní.

12. Z obsahu odvolania žalovanej vyplýva, že jej odvolacie dôvody vôbec nekorešponujú so závermi súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a jeho odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu v tejto časti vyhovel z úplne iných dôvod a tie žalovaná v podanom odvolaní vôbec nenapáda. Naopak venuje sa skutočnostiam, na ktorých súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tejto časti nezaložil.

13. Nakoľko teda odvolacia argumentácia žalovanej v tejto časti, ktorou je odvolací súd viazaný, keďže preskúmava napadnuté rozhodnutie len zo žalovanou uvedených dôvodov, nekorešponduje s dôvodmi, na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, odvolaciemu súdu nezostáva iné, ako konštatovať vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže jeho závery neboli relevantným spôsobom nijako napadnuté. Odvolacie argumenty žalovanej tak boli pre rozhodnutie vo veci samej v tejto časti nerozhodné.

14. Samotný zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zjavné, že povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy bolo okrem iného aj uvedenie doby trvania zmluvy.

15. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je údaj o dobe trvania zmluvy jeden z dôležitých obligatórnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv, ktorého absencia je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vzhľadom na to, že ZoSÚ nepostihuje sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti absenciu alebo nesprávne uvedenie ktorejkoľvek obligatórnej náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 ZoSÚ, ale len taxatívne vymedzených náležitostí (viď § 11 ZoSÚ) možno mať za to, že doba trvania zmluvy patrí medzi jeden z najdôležitejších obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na to, že gramatickým výkladom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ možno dospieť k záveru, že je potrebné rozlišovať medzi pojmom „doba trvania zmluvy“ a pojmom „termín konečnej splatnosti úveru“. Pojem „doba trvania zmluvy“ je potrebné vykladať ako dobu, na ktorú je zmluva uzatvorená, pričom môže ísť o dobu neurčitú alebo o dobu, ktorá je totožná s dobou na ktorú sa uzatvára napr. zmluva o bežnom účte. Uvedený pojem tak nemožno stotožniť s dobou čerpania, resp. aktuálneho čerpania konkrétneho úveru. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že v uzatvorenej zmluve bol termín konečnej splatnosti upravený ako 96 mesiacov po poskytnutí úveru, avšak takéto uvedenie termínu konečnej splatnosti s odkazom na počet splátok a dátum uzatvorenia zmluvy nie je postačujúci. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je tento údaj obligatórnou náležitosťou zmluvy a musí byť v zmluve výslovne uvedený a nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú súčasne

nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou uvedenou v ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, a preto pri písmene f) citovaného zákona iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo neprichádza do úvahy.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené, už len samotná skutočnosť, že zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru má za následok jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť, preto sa ďalej odvolací súd nezaoberal skutočnosťou absencie ďalších náležitostí zmluvy, ktoré boli vytykané súdom prvej inštancie, nakoľko tieto by nijakým výrazným spôsobom neovplyvnili záver o prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Súdom prvej inštancie tak správne uzavrel, že žalovaná je povinná vrátiť žalobcovi len zvyšok nezaplatenej istiny poskytnutého úveru, preto rozhodol správne, keď žalovanú zaviazal na rozdiel medzi sumou poskytnutou a uhradenou a vo zvyšku žalobu zamietol.

17. Pokiaľ ide o povolenie splácania dlhu v splátkach. Tu je potrebné venovať pozornosť všetkým skutočnostiam, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver, že vzhľadom na povahu prejednávaneho sporu, na povinný nárok a osobné pomery strán je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach. K významným hľadiskám v tomto smere patrí predovšetkým výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného aj v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v tomto spore pre žalobcu príliš ťaživé. Je potrebné prihliadať nie len na pomery žalovaného, ale aj na záujmy žalobcu (pozri napr. R 87/1966 a R 117/1967). Potom vychádzajúc z vyššie popísaného možno dospieť k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo aj v tomto ohľade správne, nakoľko žalovaná žiadala splatiť dlh v pravidelných mesačných splátkach, avšak len na základe biano tvrdení bez toho, aby podložila svoje tvrdenia potrebnými skutočnosťami.

18. Správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

19. Na základe vyššie uvedeného potom odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

20. Podľa § 359 C.s.p., odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

21. Podľa § 386 písm. b) C.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

22. Odvolací súd poukazuje na to, že civilný sporový poriadok vo svojich ustanoveniach nezveruje každej strane sporu právo podať riadny opravný prostriedok, ale toto právo priznáva len tomu, v koho neprospech bolo rozhodnutie vydané. Rozhodnutie v neprospech strany sporu sa prejavuje buď ako neúspech vo veci samej alebo ako neúspech v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu sporu ujmu. Právo podať odvolanie teda nie je dané tej strane v neprospech ktorej rozhodnutie súdu nevyznelo, a ktorá takýmto rozhodnutím nebola dotknutá na svojich právach.

23. V predmetnom prípade súd prvej inštancie druhým výrokom zamietol žalobu žalobcu do zvyšku, teda uvedeným výrokom bolo rozhodnuté v neprospech žalobcu, nie v neprospech žalovanej, čo znamená, že voči tomuto výroku bol oprávnený podať odvolanie len žalobca. Vzhľadom na uvedené tak možno konštatovať, že žalovaná nebola oprávnená v zmysle vyššie cit. ust. § 359 C.s.p. na podanie odvolania voči uvedenému výroku, preto odvolací súd konštatuje, že odvolanie voči výroku II. rozsudku bolo podané neoprávnenou osobou, a preto ho bolo potrebné v zmysle ust. § 386 písm. b) C.s.p. odmietnuť.

24. V odvolacom konaní žalovaná nebola úspešná. Naopak fakticky plne úspešný bol žalobca, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.

o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).